

P.2.

344
10.12.01

10.12.01

děno bylo, že mimo bezvůlné snění, jež u Delenda dominovalo, vybleskovaly zde i zášlehy vůle, pokusy o dirigování myšlenek, aj. kam by se poděla nutná beletristní iluze? Nutno nechat zatím parentheticky Delenda bez vůle. - Ale píšeme-li takto, nemělo by vše následující mít kondicionelní, výsměvačný ráz? Jinak bedal vše to beletristicky je špatné. Ale slepota, to jest úmyslné oslepení a vidění, to jest zase úmyslné oslepení - je totéž. A proto jen hazardně kupředu přes tento hrozný odstavec - jenž je právě pro to nejlepší, že autor, píše jej, byl si o každé jeho výslovnosti naprosto nejasný.

Ona dívka plakala. Nikdo z vedle sedících se jí netázal po příčině toho. Počínali všichni mlčet. - Jásavá, heroická melodie zazněla z vedlejší místnosti: směšné hučení četných hlasů řestalo být téměř slyšitelným. Snivě plynuly chvíle, vše se propadalo, měnilo se v nic. A náhle -- Zcela náhle, beze vší příčiny se ve fantazii Delendově zjevil mezi oběma hvězdami ženský obličej. Hvězdy - světla očí, ostatně zažehlo se k tomu..A byla to tvář ženy mladé a krásné a bledé a tajemné a byla to tvář Althey, kterou Delend ve svém románě před 12 lety stvořil, v kterou vdechl duši svou a snivou lásku tenkrát a až dodnes miloval -; a byla t o p r á v ě ta tvář, kterou spatřil jednoho červnového o předpoledne v uzounké aleji kvetoucích šefíků - neboť "tataž" tvář je vždy kdykoli ji spatříme, jiná. A tenkrát byla nejmocnější, tenkrát uchvátil vír tajemné její krásy duši Delendovu nejstrašnější a nejpříšernější, tenkrát začočila se onai hlava nejdůžasnější snad v celém životě při pohledu na propastné ženské oko, ženský pohled, modrý, mimo nebe, modro šefíku fosforové odrážející...A nyní - vyvstala v jeho fantazii, těsně hraněíc s jeho smyslovostí, tataž magická kráska v téže síle a hloubce..a ne tataž kráska tváře - ale tytéž, zcela tytéž nevysvětlitelné, osamné pocity, které s ní bleskurychle v jedno tělo srostlé, vyrazily na povrch duše! Vše totéž - i šefík zavoněl, i celá tehdejší duševní atmosféra vzkřísila se z hrobu - minulost stala se hromovou detonací zázračné přítomnosti - zas, zas živa, zázrak skutečností... Marně snažil se Delend po léta vzkřísit v sobě T e n t o obraz hrdinky svého románu, kterou po dlouhá léta hnětl perem své fantazie, odíval duhový-

si barvami svých snů - teď náhle beze vší příčiny v něm vyhrmél jasně, jasněji než tenkrát, nejjasněji jak jen možno - tam na modravém nebi mezi dvěma safírovými hvězdami, - žel "jen" ve fantazii - co na tom? Zrak je druhou fantazií, fantazií druhou zraku...

Avšak tentokrát nebyla to pouze smrtící slast a černost, co tvořilo oblačný oděv fantomu - byla to i černá, hrůzná hračka z a, naprosto blíže neoznačitel-ná. Jakoby pekelný nějaký víchř, z draků a nestvár složený, se náhle zdvihl z podzemních slují duše, tak jí zafučelo cosi ledové, vše z ní mžikem odválo a ovládlo vše samo - jako čirá, všec ideových pří-řeká prostá hrůza... Byl to děs, jaký cítíme při zje-vu strašidla - bylo to ale ještě něco jiného, něco víc... Již počáteční prospastná slast zřela v sobě mnoho děsu, spočívala snad ve zvláštní jeho modifika-ci, ale vzápětí jakoby děs masku odvrhl - rozkoš smi-zela - zašklebilo se jen hrůzná leknutí. Krev se v Delendovi zastavila, dech zarzl, oči vytřeštěly ze strnulosti zsinalé tváře.

"Ale ono tajné i bezvědomě vládnoucí něco, zvané vále, hned zas vykonalo svou podzemní práci a při-vedlo Delenda k "sobě" aspoň poněkud. Jako před okamžikem jeho tělo sebou trhlo, tak i teď, nabýva-jíc vlády - a Delend se z plachého xapudu lidského ohlédl kolem. A jeho zrak byl tajemně zastaven po-hledem oné nedávno plačící dívky, upřeným nan tak sladce něhyplně a ustrašeně zároveň. Pociťil temnou rozkoš z viditelného pohledu a odvědomě zahřála mu duši myšlenka: jsi milován, nejsi sám, druhá duše chce sdílet tvoji hrůzu - a zlepšila rázem celý jeho stav... Ale hned začal myslet na to, co předchá-zelo, na to mocnější---

"To bylo něco!", děl si po uklidňující chvíli pološeptem, polo jen v duši. "Měl jsem kdy okamžik takový? Ne - udeřila nejvýznamnější vteřina mého života... Tak slunečně jasný byl celý ten vnější i vnitřní zjev - hloupé rozkládání zde: což bylo fantasma něčím vnějším? - ale já - kupodivu! považo-val jsem je v této chvíli za smyslový obraz!... a ony slastné a hrůzné a bezejmenné proudy - byly jen city? Ne - byly to proudy, byly to city ve smyslové obrazy přešlé, byly to smyslové obrazy v náladách, v něž samy sebou přešly, nálady - potencované nálady

to byly! "Vnější", "vnitřní" - jak školácké to distinkce, jak zcela je jednou přetvoří vývoj ducha!.. Tak slunečně jasné to bylo, tak absolutně mlhavé - je to slunce, tato mňa, tak divokrásné, tak magické, tak slastné hrůzné, tak smrtelně slastné; co třete se, nedochůččata hadrářská, abyste majestát něčeho oděla svou ubohostí, majestát, pro nějž slova musí člověk zdědit teprve od bohů!.. Ale - co to bylo? Za něco nadpřirozeného to prohlásit - to vzpěčuje se zmocnělý rozumový instinkt; za něco přirozeného - neuznají to nikdy všechny hlubší instinkty; a třeba se mylí - jsou tím vyvráceny? není svět omylem? není vyvrácením? Ici, schází-li v ní smysl?.. Živé fantasma, velmi živá vzpomínka - řekne rozum; a ta čarovná duha pocitu je obetkávající - co jiného to, než ustrnutí ducha, mrtvá minulost stela se přítomností? že strašidlo vyšlo z hrobu? Skutečná vzpomínka - minulost, staví se v nejlepším smyslu přítomností, je snad zdroj naší poezie a magie. Há! Vždyť ona šefíková alej kvetla před několika minutami zase, stejně jako tenkrát, nečekajíc decádiony seonů až v čný návrat téhož zrodí se zase... Ó pak není divu, že to, co jsem cítil, tu slast a propast, krásu a hrůzu... Ale tato byla přece jen nezvyklá - děsná - nepochopitelná, něco v ní bylo, co mne zvenčí uchvacovalo, mnou zcloumalo, mne kamsi stáhnout chtělo... A podivno - necítím ještě teď tyto duchové spary?... Ano - něco po mnou po mně sahá stále - to ničemu napodobné rozčilení, to hrobové očekávání, slunce jasné tušení - hrůza, co se to se mnou děje? Zešílím - - ?"

A vskutku cosi elementárního, cizího tlouklo na jeho vědomí, tak od něho, od vule jeho neodvislé, jako v noci údery na domovní dveře. A v pozadí toho se temně černala jako strašidlo v černém rubaši, předeava Althey, neuvědoměná náhle zase vyvstala ve fantazii Delandové jasně tvář ze šefíkového loupi - velmi jasně, ale přece ne tak jako prve. Zhasla zase a v neustávající mlhavé hrůze zaznělo temné hučení jako podzemních moří, protkané hlubokými, světlými údery, jako podzemních hran... Co to bude, zaseptal k si, polostrnulý, čekaje, co bude - dílem zvědavostí, dílem hrůzou, dílem zmetkem o schopnost rozhodnouti se k jakémukoliv poji oloupen... Vlasy se mu počaly ježít - něco podivného jej ovanulo, něco - co by blízko --

Tu zazněl slabý výkřik a - Delend sebou trhl, tupě odvrátil zraky od noční oblohy na dívky stranou --- a cizí moc jakby se byla od něho odvalila. Spatřil ještě ruku oné dívky ~~xxxxxxxxxxxxxxxx~~ někam nad Delenda ukazující i její zděšený pohled.

"Co je, probcha?", zvolala její přítelkyně.

"Už nic-", zašeptala tázaná, plaše se vyhybajíc pohledu Delendovu. "Byl to - přelud - anebo i to se mi jen zdálo"...

Z vedlejší místnosti zazněla mohutná árie. Delend sevřel ruce a napjal všechnu vůli. "Pryč odtud!", řekl a, "nebo přivalí se to zas - a cítím, že s tím nejsou žerty; snad to zárodek šílenství - snad něco ještě horšího; zárodkům třeba čelit. Snad lokalita tato, prosycená čertví jakými duchovými fluidy, je toho příčinou - snad i ona mladá čarodějnice... ,snad někde na mne přiliš působí - buď jak buď - pohyb, vítr, plátí tisíce předmětů mimo mne, vále a veselost zapudí tyto příšery./ Rychle krácel ulicemi ještě dosti oživenými a mimo jisté rozbouření, nutný následek takových otřesů, necítil teď ničeho. Byla horká, vonná noc, noc jako zsinavý den. Neobyčejně bílá byla obloha, luna zářila až oslnivě, děsivě bílá byla ~~xxxxxxxx~~ temena ohromných hor nad střechami. Svět vůni hýřil hlučněji než za dne - svět magických tuseň, čarovný oděv neznámých světů. Vesele hlučící hlasy lidí paradoxně zaléhaly v to a strašidelně, jako přízrak mrtvých o polednách se zjevují."/

Stále klidnější a srdnatější bylo srdce Delendovo. Stále více mizely poslední stíny exaltických chvil v hostinci a zůstala téměř jen radost z nich a krása jejich. Dvakrát, třikrát proběhl v opojení svém napříč celým městem, víc a více ztichajícím a připouštějícím vládu. A stále klidnější a srdnatější bylo srdce Delendovo, až započalo monolog. "Příšery", řekl jsem si, odcházejte.. Tak nazval jsem, slaboduchý, nevýslovně sladké zjevení ženy, kterou jsem suš sumarum nejvíce ze všech miloval - a na níž jsem již ovšem nepřetýčnou hloupost svou nejlépe osvědčil.. Jak přece jen musil jsem ji mít rád, když pouhé fantazma její tváře obdařilo život můj nejvyšším, nejcenějším jeho oka žikem. Ó jak to bylo k nepopsání krásné a sladké a veliké! jak nácherný je svět a láska focus jeho záře! Ó rozplynul bych se i teď

ještě ve vzpomínce na nedávnou vzpomínku její tváře; o není to jen jedno opojení - je to Opojení samo!.."

Zastavil se, nabral dech, uhodil vztekle holí o zem. "A tento poklad pokladů, cíl mého života, smysl jeho - nechal jsem tak pitomě přeletět mimo sebe, měl jsem jej - a na ruce už, a ona, zvyklá sahat po každém ležnu, nesevřela jej v pěst!.. Ovšem tenkrát byl jsem ještě příliš mladý - má přirozenost celá - pak ona fatální epocha - ne, vinen nejsem, musilo tak být, hloupější obviňovat se z jakékoliv hlouposti, než jakákoliv hloupost..chtěl jsem to napravit - ale mizela zcela - nemohl jsem ji najít?..Ne, však při větší energii - snad přece..A - a což je pozdě? Mně je teprve 32 let, ona starší rozhodně není - o mnohým jsem se dosud nepokusil, prostředky mám - a kdyby polovice mého jášení na to padla - koupil bych draze dosažení svého životního cíle?..Ano, - pokusím se o to nalézt ji!..Jistě nezemřela - má tuhý život ta kočka - má tušení, pravíci: "tento člověk bude dlouho žít - tento brzo zemře" - neklame mne nikdy. Někde rozhodně je, snad vdaná - fuji - jak to je bagatelle! I kdyby deset legitimních fakanů měla, padla by mi v náruč při prvním mém laskavém úsměvu - hrome! ani jsem se tenkrát po celé ty čtyři měsíce na ni neusmál - že jsem ji nepozdravil je odpustitelnější.. Ona, cítím to dnes tak silně, milovala mne, miluje mne dodnes - snad na mne před nedávnem právě intensivně myslela - snad měla moji vidinu právě tak jasnou - musím si zaznamenat přesné datum - vlastně hloupost! mohu kdy na tento večer zapomenout?..A pak sny mé o ní - i teď, po 12 letech, kdy na ni skoro ani už nemyslím, navštíví mne v nich - třeba velmi podivně, aspon jednou za měsíc - patrně proto tedy, že ona myslí na mne víc, než já na ni - ano, víc mne miluje! ale má láska je pouze pod jakousi vápennou skořápkou, bránící v rozpětí, ale skořápka může prasknout a láska vyletí jako orel; tak u mne vždy zvykem."

A aniž a přemýšlel dál, co činit, aby Althea našel - co by pak činil, aby se jí umocnil a další a další sny. Stále více mizely poslední stíny extatických, stále více omamujících vůní. Konečně se rozhodl jít domů.

Prošel poslední, dědinovitou, do kopce přikře

stoupající ulicí na západní straně města a ocitl se na cestě polní ohraničené, ještě příkrřejší. Stoupa po ní jen několik set kroků a stál na kraji dostě divoké rokle, dílem černé skalnaté, dílem chomáč-ky lesů a houštin porostlé. Stoupal xxxxxxxxxx-xxxxx chvíli ještě po jejím dně, přeskakuje tu a tam prudkou hlučnou bystřinu; pak zabočil napravo na stranu severní straně. Zde již byl v boku kom-plexu horských hor, více méně bezprostředně nad městem. Následkem únavy po skoro dvouhodinové, rychlé chůzi a živé řadě myšlenek, bylo jeho myšle-ní otupělé a slabý proud jej xxxxxxxxxx jeho se chvílemi ztrácel v podzemí podvědomí. Při vstupu do rokle jej opět cvenul onen tajemný děs; ne silně, ale ulekl se přesto. "Ještě to není mrtvo?", děl si, "ne, snad jen poslední, zcela přirozené dozvuky." Neopakovalo se to, přesto však nebylo Delencovi příjemno... a z kalnéno jeho vědomí vystu-povala bezděky zase stále matná představa vysněné Althey. Ale neuvědomoval se toho skoro.

Vyšel z husté houštiny a spatřil asi deset metrů nad sebou svůj dům - temnomodrou jednopo-schodovcu vilku podivného tvaru, ležící skoro na vrcholu severní straně rokle - asi osmdesát metrů nad městem - zde, v této divočině na velehoře již a vzdálený jen pět minut od kraje města, skoro stotisíc lidí čítajícího. Sam v něm bydlil, jen jednou denně, v jeho nepřítomnosti, zašla sem žena, aby udělala nutné domácí práce, přinesla nutné věci.

Uneven a zamýšlen neuvědomil si ani, že dvě okna v poschodí byla žlutě osvětlena. "Dnes se opravdu těším na spaní - i jídlo?", děl si, vstu-puje z nevelké zahrady do domovních dveří, jež za sebou ihned zamkl.

Stal v tmavé chodbě - a tu náhle třeskla v něm nedávná hrůza plnou silou - takovou, že bezmála by byl z domu utekl; již učinil několik kroků k vratům, ale včas se zastyděl. Napjal vůli, setřásl netečnost, chvěje se při tom. "Hanba už!", zasyčel. "Po celou dobu té komedie dosud ani jednou třeskl jsem nezautočil - a umím to - nu-že - všemu se smějící heroismus!.. Haha! Je to, proti čemu bojuju, hodno takového vzepjetí? Jako bych celou divisi poslal proti dvěma ubohým

zlodějům, kteří jdou krást králíky!"

Přes vzkříšenou, dosti statečnou náladu, cítil, že jej strach neopustil, když se ubíral dále. Náhle jej ovanula elementárně perut znovu, třeba ne tak silně, jako před chvílí, že bezděky se zastavil, naslouchal... A zaslechl. někde před sebou - divné zašešestění - a hned na to zavanul dosti silný průvan tmou.

"Odkud průvan", děl si, stanuv zas a cítě, že srdce mu tuhne. "Nikde zde nevane.. Otevřel někdo?.. Zloději? Nemýlo by divu - do vily na samotě, jen jedním bohatým člověkem obývané, většinou zcela prázdná. Ó, jsem ve svém domě? Království za sirku! Vše nějak cizí zde - nevesel jsem do vily o kus dále? Ale ne - pamatuju zcela dobře, že z prostředního okna ~~xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx~~ fronty v prvním poschodí svítilo světlo - dvě okna po každé straně - druhá vila má jen čtyři. Avšak - probuha! Kde se tu vzalo světlo? Že jsem nezapomněl zhasnout vím zcela jistě. Není pochybnosti - někdo tu je. Co teď? co teď? Nejmučnější - utéci, vrátit se se strážníky... Ale zatím? Lécos bych nerad, kdyby mně bylo ukradeno. Lepší ovšem být okraden, než zabít - což se může jednomu člověku zcela lehce přihodit, překvapí-li - a k tomu nemaje světla - několik chlapů. Ale zbraně aspoň mám při sobě. A statečnost - a lhostejnost všeho.. Víím, kde jsou sirky - hned zde v tomto pokoji.. Aby tak byla ude, živá! Ach...! Co činit? Kdybych přehl, upadl bych snad i v její opovržení..

Poznovu zaval příšerný vítr tmou a teď pocítil Delend velmi určitě vůni šeríku, která kdysi za červnového odpoledne kvetoucí loubí prosycovala, když úzkou alejí šel a živý obraz své vysněné milenky potkal... A rázem vstaka z hrůbu ona kouzelná chvíle - slast - promísená děsem nové se vycířivším, uvedla jej téměř v extasi - a vlila mu mohutnou srdnatost.

Našel hned zápalky, rozžehl lampu. Nová odvaha s se zrodila. Rychle se přesvědčil, jsou-li jeho zbraně v pořádku, vypálil jednu ránu z revolveru, aby zloději, jsou-li v domě, raději včas utekli. Ale nevěřil nyní, že by to byli zloději a smál se pošetilosti svého výstřelu.

Vešel s lampou v levé, s revolverem v pravé ruce

do sousední místnosti - do druhé, třetí, čtvrté. "Nikde nic. Nic tu není", zabručel s ulehčením - neboť jeho touha najít Altheu zatím velmi ochladla. Po-
myslil si: mohl bych ude v přízemí ulehnout teď ke
spaní - tu zaslechl přímo nad sebou tiché kročeje,
lehké, ale tak strašně zřetelné.

Bylo mu, jakoby dostal ránu kyjem. A zase byl by
bezdomá z domu prchl. Vále však zvítězila. "Ať se
děje co děje - půjdu tam", rozhodl se; "co záleží na
životu - na všem - jen síla - a v každém okamžiku
jsem vítězem, nepodmíněným čímkoli."

Pomalu vystupoval po kamenných schodech. "Dobro-
volně neseu zne své vlastní nohy krok za krokem k
mrti . nebo k něčemu hroznému", děl si . ale šel
dále. Ovládala ho myšlenka, že jsou to zloději -
vrcholem směřnosti zděl se mu nápad, že by to byla
Althea. v bytě cizího muže - jaká nevěstka by to
byla! Něco naprosto absurdního. Nebo snad je to je n
nějaký můj "přítel" - ech! lhostejno/budu se stále
domnívat, že jsou to zloději a myslit na boj."

Ocitl se na chodbě prvního poschodí, otevřel -
cítě, že jeho duch začíná slábnout - krajní dveře.
Neviděl ničeho - ale bylo mu jakby hned před jeho
objevením cosi bylo odtud lehce prchlo. Zastaví se
na chvíli, nabral dech, sebral ještě jednou myšlen-
ky - a zasloužil lampu. I viděl, že klíčová díрка
vedlejšího pokoje žlutě září...

Bylo mu tak divně, tak děsivě, tak děsive, tak
divně. Ale přes to vrcholila myšlenka, že jsou tam
zloději a nerozmášeje se už dále, vztekale otevřel.
Byl v tu chvíli statečný a přesvědčen, že ničeho se
nelekne. Avšak strašné, neovládatelné jsou hlubiny
ucha: nemá jich. kdo myslí, že se ovládá; lépe:
ony se nikdy vědomí jeho neprojevují - má je, ne-
má je jich - jako nemá je, má milion ten, kdo jej
vyhrál losem, nevěda o tom.

Neobyčejně, tak divně, živě jasné osvětlen byl
nevelký pokoj, nejmilejší z jeho komnat. Bylo mu
podivnější v první okamžik, jakoby nikoho v něm
neviděl. Ale ještě podivnější bylo, že hned v okam-
žik následující si již dříve viděl - tři kroky před
sebou - hrůzku svých snů - Altheu...

Stála nepohnutě v bílém šatě vysoká její postava.
nepohnutě hleděla naň velké, sladce příšerné, dě-

monické její oči z nepohnutého, bílého, mramorově krásného obličejce. Tak tu pojednou vzpřímeně stála jako sražené světlo, zmrzlý blesk, vtělené hrozivost a zázračnost a obklopovalo ji tajemné, hmotné nehmotné fluidum strašidelnosti. A tak děsné bylo to vše - že Delend, zapomenuv všechny nedávné statečné pocity - uchycen ve vír bezesjenné hrůzy, s dětským výkřikem nazpět se zapotácel až do středu pokoje, z něhož byl vyšel... Byl by se skácel, kdyby se neopí opřel o stůl. Před očima měl tmu, cosi těžkého tlačilo jej jako smrt dál, dál... Všechny dýy tuhly, vědomí téměř zmizelo... Co se dělo dál? dlouho trval tento stav? Nevěděl; jen to utkvělo v paměti, že dlouho viděl jako v mlhách bílou a stále bělejší a nepohnutou postavu v sousedním pokoji, že temně viděl v ní svého největšího jediného nepřítel, svou propast, svou smrt, že se mu zdálo, že kdyby postava ta začla i němu kráčet, kdyby se jen pohnula - že by nutně mrtev klesl... Celá jeho bytost, vůle neschopná děsným záchvatem, jenž činí člověka něčím jiným, než je, změnila se jen a jen v hrůzu před mrtvolně nehybnou, světle vyhmátlou postavou sedm kroků dále - jenž nemizela a nemizela.

Pak náhle cítil, že počátky vůle se mu vrátily. Podánilo se mu položit si ruku na čelo. "Utěci!", vyštěhlo v něm - a jeho tělo se dalo v pohyb. Pomalu pomalounku, jako želva se šine, šoupal se ke dveřím - z části proto, že rychle dosud nemohl, z části proto, že nechtěl... "Musím se vykrást, aby to ne pozorovala!" děš si - a příšerně pomalu, jako strašidlo, jako neživá ručička hodinová - hýbal se dál a dál. Při každém krůčku se těšil: "Už jsem zase o kus dále od nejhoroznějšího nebezpečí!" - a blbě se usmíval při tom... Tu postava zmizela jeho očím - stěna ji zacinila... Náhle se ho zmocnila ohromná radost: "Sešlo s očí nebezpečí - sešlo se světa!", pomyslí si - ale vzápětí děl si zděšeně: "Vždyť postačí její krok. - a zas ji uvidím - skok - a už je mi na zádech!" S novou silou a duchapřítomností šel dále - rychleji než dříve, ale o nic hlučněji... Neobjevila se. Překročil práh - octl se na chodbě, zrychlil chůzi. Zazněl praskot pod jeho nohou. K smrti se lekl, nevěda v tu chvíli, způsobil-li jej sam či strašidelné zjevení. Tím rychleji - stále rychleji, hrůzou zmlíraje seběni se schodů, temnou chodbou - zase děsně jasně pocítil ono vřel dveře - a nyní prohal jak nejrychleji

mohl zahradou dolů k roklí.

U dvířek se zastavil - instinktivně pohlédl nazpět. Nikdo v zahradě - světlo v prvním patře planulo stále... "Nemusím se již bát!", zajásal, "ale přesto neškodí utéci co nejrychleji z této rokle - v jejích příšerných temnotách taková příležitost." Běžel dále. V půli se zastavil. -patřil něco bílého za sebou.. s vykřikem dal se na útek před sluneční skvrnou. A běžel po ní cestou a teprve na kraji ulice se zastavil.-

Dvojice milenců se tlačila poblíže vrat. Dvě okna podél byla osvětlena - tak jinak, než okna ve vile.. Nevěda proč, ustavil se Delend - a okamžik na to se mu vrátila celá jeho vůle a děsné, tajemné pouto z něho spadlo. Zase byl sebe mocen. První pocit bylo hluboké ustrnutí nad tím, co činil před chvílí - závratný stud...Ale ten ihned zmizel. měl vůli!, pochopil, že stydět se může leda za to, že mohl upadnout ve stav, v němž mohl činit věci tak studuhodné - ne za to, co učinil. "Má to stejně tolik se znou činit, jako morečkové delirium, jako velká opilost", řekl si rázem.. Vstek se ho zmocnil. První pocit byl: běžet nazpět a podívat se zjevení pořádně na zuby. Ale věc byla příliš složitá, nedávny děs příliš silný, než aby ztratil všechnu moc. Již po pěti krocích nazpět se zastavil. s z motivu, aby párku u vrat se nezdál bláznem, jel se obyčejným, rychlým krokem kráčet dál do města.

"Děsné!...Krásné!...Nevyslovitelné!...Ona - tak! Oh!..O to znamená! K zesílení!..Ona skutečná?.. Ne - ne - nebo snad přece?..Toť vyloučeno..Ale - ta bezdná hrůza.. to bezdné propastné světelného zjevu. to transcendentálníno..Ale to náleželo jen mé mysli...Ale přec jen je nejpřirozenější výklad, že to byl přízrak. Od fatálních chvil v hostinci stal se můj duch zcela abnormální - nutně muselo z něho vyhrmět i toto..-Ó, kdo to rozuzlí?..Tak či tak - šarvátné je to na každý způsob - jak dobře, že se to stalo!.. Ale proč právě teď byla by se mi zjevila?..Zdálo by se - tak - tak - ne! Hloupost o tom myslit! Hypothesy! Přesvědčit se třeba.. Přesvědčím se třeba snad..Hned?..Ó - v této chorobné náladě..vše by bylo možno..ne, vyčkám! Zítra!Třeba se léčit; noc musí spizet; den přivedí něco jiného..

itra budu beze strachu; dnes, cítím to nepřemohu -
edne-li vskutku na mne. Ne - domů nepůjdu - až snad
im mnoho ztratím..Nepůjdu..Přespím v hotelu, vevlíd-
ém hotelu. Ó, jak krásně bude se tam spát - jak vesel
bínat..Hotel je veselost..Kolik je hodin? Tři čtvrtě
a jednu..Ještě přes hodinu jsou hostince otevřeny,
jdu do některého, napiju se rychle, opiju se - ó,
ak krásně bude se tam snít, tam sedět...Jsem unaven.
ly bych si jen chvíli odpočinul a zakeřčil, zmizel by,
itím, můj čertovský, chaotický stav."

šel právě mimo lavíčku v malém sadu. Usedl, zapá-
se doutní - a v okamžiku zmizel jeho duch v hla-
bkém snění. Asi za pět minut se z něho prudce vytrhl
ako ze spaní. Z polovice osud již -

"Fryč!", řekl si, "usnul bych tu pojednou. Do hos-
ince! Strašně chaotický otupělý stav. Ale přejde to-
en síla..A pak spaní-!"

Napjal vůli, aby vyvolal sílu, ale ochabla hned.
ice však působil nový pohyb po krátkem, krásném od-
očkinku. Po rychlé chůzi s kopce dolů cítil se zase
osti, třeba chorobně, svěžím. Jako sirnéblesky pro-
itávaly však vzpomínky na nedávné hrůzy, které hle-
el ve své narkóse zaplašit.

"Kam jít?...Ale proč ne do hostince, v němž jsem -
i věděl? Ale ne do onoho pokojíku - do hlavní míst-
osti, odkud tak vesele zazníval hovor a hudba gra-
ofonu..Tam to bude pěkné, pohodlné..Proč mne to tak
rádší tam jít?...Vzpomínka na Altheu?...Ach! ne - ne
a ni, neinfamní strašidlo! alena onu dívku - pla-
í, nade mne ukazující, oddanou, pokornou, tajemnou
had tam ještě je?...Jak sladké pomyšlení...Jistě tam
ě není . ale kdo ví, kdo ví?...Promluví na ni, bude-
li tam - ale bláznovství - jak však sladké..Jsem do
í zamilován?..."

Zrychlil krok, aby ji ještě zastihl a zachechtal
e své posetilosti..Vskutku neobyčejně sladce přita-
ovala její neznámá dívka, když otvíral dveře hostin-
e. Dosud tam dlelo dosti lidí, až hudba již nezněla.
ozhlédl se po nich a ulekl se silně, zola si uvě-
omiv proč: strachoval se, že tam opět uší tam vy-
pěnou Altheu.Snad proto, že ji tam před nedávnem
patřil ve fantasu, či proto, že usřev ji ve "skuteč-
osti" před chvílí v pokoji, myslel nyní, že ji musí
zřít v každé uzavřené místnosti?Či mělo to ještě

jinou příčinu?

Nespatřil ji. - Jen skoro náhodou si vzpomněl, že tu chtěl vidět jinou ženu. Nahlédl do vedlejší místnosti.-

Byla tam. A byla sama; zády k němu obrácena; stojíc, právě si již připínajíc klobouk,

řemohl silný ostych, přistoupil prudce k ní - pozdravil - promluvil:

"Odpusťte, slečno, že bych se vás rád na cca otázel. Dovolíte? nejsem obtížný? nezdružuju?"

Když její spatřila, uslyšela, trhla sebou prudce a rozkošná, výmluvná směs leknutí a slasti rozlila se jí po zradlé tvářince.- Uklonila se, rty se jí pohnuly, ale nevydala slůvka.

"Nuže - avšak hotovíte se k odchodu - a přiznávám své překvapení, že vás zde dosud necházím... avšak - zvaná hloupě - odpusťte - brouč do toho - ale mám takovou radost, že vás zde dosud nalézám, jako malý kluk!"

Ocela zapomněl na společenské formy a právě tím snad, že řekl, jak se cítí dětsky veselým, stal se jím náhle a slova stékala mu z úst jako kapky vodotrysku--"Odpusťte tedy - a přejete-li si odjítí ihned - dovolila byste, abych vám to sdělil - po cestě?"

"Ne. Nesměchám příliš - nuže, zůstaňme zde ještě chvíli, než si promluvíme!", řekla tak slane lahodně, tak oddaně, že zvýšila jeho odvalu; byl nyní skoro jako opilý--.

"Děkuju nejvřeleji..Zde - lépe! Při sklenici se lehčeji mluví. Raďte si sednout, prosím - a pít se může - o drahoušku můj - jak jste rozkošná - nikdy si žena neučiní o své kouzelnosti pojem, ať abstraktně o ní soudí jak chce - vím, že mluvím tak, že mohla byste si, právě v tomto okenčiku, myslit všelicos, ale - ujišťuju vás - ostatně jste dost moudrá, aby pouhý pohled na mne vám řekl, že nízké motivy mne nevedou - vidím to na vaší laskavé tváři - ale nedo-
mívejte se, že jsem opilý, leda vámi - a pak ještě - kdybyste věděla, co se mně právě přihodilo - romantičnost non plus ultra, ale všechno si povíme, když dnes ne, jindy! nezlobte se má - má krátce má! Nejlepší víně!"

"Jste roztomilý, jako žádný z mužů, které jsem

poznala", řekla náhle změněným hlasem, vážně, důstojně, sladce. "Chápu vás dokonale, neomlouvajte se prosím! - abych mluvila podobně jako vy - muž, to jest přirozeně - pijte tedy, na vaše zdraví!"

A přitukla si s ním se zářícíma i náhlým studem zablýskaným očima. Delend měl chuť pokračovat v dosavadním tónu, pocítil však, že bude v každém ohledu lepší, stane-li se aspoň na chvíli vážným.

"Muže, slečno, řekněte mně říci, proč jste, pamatujete se, s tlumeným výkřikem ukázala své přítelkyni smírem ke mně - nebo padla mne?"

"Spatřila jsem nad vaší hlavou něco jako příznak-modravy obláček - a měl podobu ženy...; nahé poprsí ženy..."

"A jak vypadala?"

"Její tvář byla velmi mlhavá, zdálo se, že se teprve tvoří. Připadala mi krásnou - ale určitě to říci nemohu - byl to jen jakýsi můj dojem, stejně mlhavý jako obraz sám..Vím pouze, že měla dlouhé černé vlasy - tvář neobyčejně podélná, i nos - můj hlavní dojem byl, že je to řecký typus -"

"Vše se shoduje..." Delend chvíli mlčel. "Má koťátko drahá - pardon! - ale vy se jistě nezlobíte, viděl jsem po tu dobu jistou dámu, kterou jsem ve snách velmi kdysi - tak trochu miloval, v obrazotvornosti přisérné, nevysvětlitelně živé; jako více než ve skutečnosti-. Nikdy bych nebyl považoval podobný okamžik za možný. Právě ve chvíli, kdy jste měla vidění, zdálo se mně, že se na mne snáší, -snad kdybych byl pohlédl vzhůru, byl bych ji spatřil jako y...snad byla by se vytvářela zcela určitě - kdybychom ji to nebyli překazili - jako se až příliš určitě zjevila - o něco později...Ó, drahousku, co jsem viděl - všechno vám povím!"

"Vy jste ji miloval?Milujete?"

"Tak nějak - mým způsobem jsem ji miloval - co teď k ní cítím, bylo by nesmyslem analysovat. Láska - láska - jak hrubé slovo! A ja - mohu vůbec milovat? Určitou ženu totiž, kterou zbožnuju, de facto miluju abstraktně ženské pohlaví? Ale jest abstraktem? Jaké právo mám nazývat jistý viditelný celek, ženu; někdo konkrétním, chce se říci reálním? Kde hranice mezi smyslovostí a abstraktností? Je vůbec "smysl slova"? Je vůbec abstraktnost?-Ale odpusťte,

andílku tajemný . ah, čert mne dnes vezmi! Raďeji pijme! - Ó, jak krásný je život! Jak krásná strašidla! Jak krásná hrůza! -"

"Vy jste ji viděl?"

"Ano, v mém domě. Přivítala mne v mém nejmilejším pokoji - zcela nehybná, světelná socha. Nepohnula se ani jako plamen svíčky v absolutním bezvětrí - ani když jsem vzal do zaječích. Učinil jsem to - vy mně však odpustíte - od několika hodin byl jsem vskutku v abnormálním stavu jako nikdy dřív. ale nezaněchalo to ve mně stopy - to je to hlavní. Jsem teď zcela věží - a ještě pranic opilý. Stála tam tak nepohnutě - hrome, čert ví, zda tam zítra tu solnou sochu nenajdu - to by bylo nádherné! Neboť dnes tam - s vaším odpustěním - přece jen nepůjdu, ač různé chuti domů mne přitahují. Ale myšlenka, spát po dnešních podivuhodných zážitcích v hotelu, fascinuje mne příliš silně. A vy, děťátko? Měl bych něco dozvědět se o vás bližšího? Co hodláte - dnes ještě - ale fu! Raďte mně říci něco o sobě, vy známá neznámá... Ó! Pro budoucnost - ale zdá se mně - hrom do toho - že možno být zcela opilý bez nejmenšího požití alkoholu . pil jsem jej teď sice - to však ještě nic - tím lépe, chci to nahradit - na vaše zdraví a štěstí a nevy-slovitelné - ale teď konečně dost, moje nejsladší - a povězte mi něco upřímného - nebo upřímně na mne plivněte - ale grandiosní upřímnost od vás žádám - nemám-li k žádosti té právo, ať jsem in psychologice absolutní hnup!"

"Nu, řekla po několika okamžicích rychlého oddychování a rdění se - nuže řeknu vám, že vás--miluju--"

Náhle nevypověditelná slast zachvěla Delendem. V opojení zavřel oči, rozepjal paže, rozhodnut v nejbližší chvíli sladkou dívku k s bě přivinout... Nevěděl, jak dlouho tak snil..prudké zaskřípání dveří a jimi vzniklý právan přinutilo ho obrátit se v tu stranu. Zahlédl již lem jejího oděvu a zaslechl ti-chý vzlykot..

Vyběhl ven. Vůkol ticho. Hvězdnaté nebe jiskřilo bezpočetnými světly, ale mezi nimi vynikalo dvě dé-mantových hvězdnatých očí.. ilnými dojmy vyčerpán klesl na prahu.

Onemocněl. Horečka lomcovala jím několik dní.

Konečně se přec zdařilo - snad jeho pevnou vůlí -
uzdravit se. Svou neznámou však marně hledal.

Když nabyl znovu sil, toulal se Delend jednoho dne
o páté hodině odpolední pustou ulicí. Zvedavě a hro-
zivě hleděla do ní vysoká štihlá hora, strmící nad
městem. Slunce na ní právě zapadalo, na půli města
ležel gigantický stín. Dusné parno, dusné ticho.
Jako ve snu matně doléhal ruch živých částí města do
této ulice, utvořené jen z neobývaných starých šlech-
tických domů, stavení zadem do ní obrácených a vyso-
kých xxxí zdí, dvory a zahrady ochraničujících. V hlubokém
snění, při němž největší část myšlenek zapadá
pod horizont vědomí, pohroužen byl Delend. Málem byl
by vrazil do výstupků zdí. Stnul, rozhlédl se udive-
ně kolem. Spatřil vzdálenou věž; právě k ciferníku
hodin dostoupil stín hory. Usmál se. "Proč jsem se
usmál?", děl si a po hladké ploše záhadné té otázky
sjela mysl jeho kamsi - - - Vykročil znovu. Po krát-
ké chvíli uslyšel proti sobě kroky a uzřel pojednou
dívkou v oděvu stejné modře jako nebe, spěšně proti
němu kračející. Tajemně se ulekl. Rysy její bílé tvá-
ře rychle zřetelněly - šla těsně mimo něj, když po-
hled její se nahlle svezl strašným nájezdem v zrak
Delendův.

Přimknul se k vedle stojící svítelně a delší chví-
li stál, oči se mu tměly. Jakoby pohlédl do slunce.-
"Althea!- má vysněná milenka!.. Jak jinak dnes vyhlíží!
Tak musí vypadat, tak jsem si ji měl představit! ne-
mám malířskou - jen abstraktní fantasií? Vlastně
jsem onu pro tuto dávno zapomněl. Skutečnost přišla
mému myšlení na omoc - dnes - toť ona. Nedořadil jsem,
že by tvář takové krásy, takové magie, takového vý-
znamu mohla příroda stvořit - a přece.. Možná? Není to
snad - Althea sama? Ach - jaké nové třetění?..
Haha, básnický blázně! Románová osoba, zcela ~~typu~~
~~praxxix~~ ze vzduchu vzatá, zpočátku uměle, neumělecky
vytvořená, která teprve později nevím jak - určitější
obrysy na se vzala, že jsem do své vlastní fanto-
mu trochu zamiloval - a ona se mně zjevuje jako žijí-
cí bytost?.. Co to za novou šílenou myšlenku? A proč by
ne? Stejně můj stín by mohl být mnou samým!.. Jsem
šílenec - či následky to přestálé nemoci - či nejsem
dosud zralý pro nejvzácnějšího hosta duše? Dost toho

nemyslného - snadpředčasného jen blouznění...skutečně však nejnádhernější žena dotkla se mne lemem šatu - Ó, kde je.--"

Ohlédl se. As sto kroků modralo se něco ve výklenku zdi, jakoby kus nebe na zem spadlý.. Přistoupil bliže a - spatřil - ji tváří k němu obrácenou..

Rozčilení jeho rostlo. Ulice zatočila se kol něho, dce rozbušilo - dosud nikde člověka...A znovu vtrhla duše její svým pohledem do duše jeho a její ruka uchopila jeho ruku..Elektrická jiskra jím prochvěla..

A tu ona otevřela střelhitě dveře ve výklenku a táhla jej s divou rychlostí přitímím husté zahrady k jednopatrovému šerému stavení, ve stínech stromů sotva rozeznatelnému. Její oči svíraly jej stále stejně sevne jako její ruka, stejná žár spaloval jej z oběho, mocná vaně jej omamovala. A její strašlivá, spalilá tvář! Nevyslovitelně tajemně jasná, světelná, šasevá, uličnická, nadbujná, ale jakby protkána i černými květy; melancholická zároveň a zoufale, vrchoveně bolestně, věčně beznadějná. Slunce spálené s bleskem, denní blankyt sirnými hvězdami prosetý, polední obloha na měsíci! Panther a vlastovice ejotevřenější, nejúskočnější, nejchytřejší, nejšílenější - slunce roztrhané v hasnoucí cáry..

Octlí se ve veliké světnici prvního poschodí, pinev, temné všude černé pavučiny, podlaha: prach smetí. Dvě malá okna zastíněná korunami stromů. Nábytek jen: stůl, dvě židle a stará pohovka.

Stanula před ním - a náhle skokem dravce na oběť, a zářícím výkřikem vrhla se v jeho náruč a rety její dotkly se retů jeho. Třeskutě plápolal požár jejího smíchu a měnil šerou místnost v divou výhen. Prkým vonným víchrem jejího dechu narkotisován, kosen krupobitím polibků stejně jako hady jejích oblamajících paží a nohou, byl by pozbyl vědomí, kdyby alesť kousání jejího nebyla je, odletující, zas a z se nazpět vracela.

Vzmužil se náhle, prudce ji odstrčil.

"Kdo jsi?". zvolal velitelsky.

"Ta, která tě miluje! Nestačí ti to?", řekla slabým
ověřicím se hláskem.

"Ne! Příliš podivné to vše, než abych nemusil mít
pověď? Jsi žijící bytost? Silená? Nevěstka? Či jen
halucinace? Nebo skutečné strašidlo? "uše mrtvého?
ymfa či lemura? Dábel? Vampyr? V ženu začarovaný pan-
ner? V dívku zhuštěná sluneční zář? Mluv!"

"Jsem", mluvila skromně a s jakýmsi strachem, -
rostá, přirozená žena, která tě dlouho zná a miluje..
nam tě od té chvíle, co ty znáš mne; vše zná jen to,
čeho je poznáváno; poznávání je líbání se. Sdru-
že nás telepatie, jak se tomu nesmyslně říká; vše
si blízko jen proto, že spolu cítí, na sebe myslí,
okamžiku, kdy kdo na někoho pomyslí, znamená dotk-
out se toho, obejmout ho. Od té xxxíí doby, co tě
nám, jsem často u tebe, ale následkem tvé slepoty ne-
dělá jsem ani já dost jasně - jinak bych byla i v
obě rozšířila světla. Teprve nedávno podíval jsi se
obě kol sebe - a uzřeli jsme se. Ale nemyslí na to,
miluj mne!"

"Čco to vše znamená? Telepaticky bylo by vše vysv-
větlitelné, ale tvá řeč je podezřelá. Kratce: jsi
žijící tvor či fantom!"

"Vše, co tu jest, žije, ale co žije, je fantom!"

"Dost toho vykrucování! Jsi žijící ve stejném
myslu jako má posluhovačka?"

"Jsem, jsem, miláčku!", rozesmála se náhle. "A abys
yl uspokojen: bydlím v tomto městě, je mi dvacet let
jsem komtesou."

"Komtesou? Bože snad - -"

"Altheou, chceš říci - -"

"Jak to můžeš vědět?", zbledl. "Nikdo mé papíry
ečetl!"

"Četla jsem je telepaticky. Nu - nu, chápeš, ta
oj hloupý? Sám jsi řekl, že telepatii je vše vysvě-
litelné. Nu, tak vidíš! A teď neztrácejme krátkého
asu! Až východní hory, mezi korunami stromů proble-
kující, zrudnou zapadajícími sluncem musíme se roze-
ít - a kdo ví, jaké nesmírné propasti času budou nás
elit od opětného shledání.. Pojd, pojd, je pátá hodi-
a srpnového odpoledne. Agonie dne počíná, - nejbo-
estnější chvíle, nejčarovnější - -, nejzlatější ticho.
lyšiš, jak n viditelné, vzduchem napjaté strany kví-
í? Vidíš, jak hemží se kol roje fáligránských elfů a
ilfridů? - Teď je hodina duchů - ne o hloupé půlnoci..

Co křáčí na mne zas tak hledíš? Snad se nebojíš? Pojď, ó pojď, můj nejdražší, vytočený, dosažený - dárče, otče, milénče, choti věčný!"

A strhla dravčí silou Delenda na starou pohovku. Skoro rázem spadl s ní podivně všechen oděv -- projevy lásky její - milování plamene. Delendova slast, bolestná, rostla, rostla - až přemírou svou zhasla. Sežehnuté, ulechtané vědomí jeho zmizelo. Poslední, co v něm znělo, byl smích milenky nad jeho slabostí - a myšlenka: jsem přec jen v moci ďábla - ale snad se probudím z tohoto krásně strašného snu - - -

Uviděl opět sedě zdi a ležel na pohovce; modrý oděv vedle něho. Setměla se značně síň; rudly vychodní hory, mezi chvějícím se nyní listovým problematikou... Nevzpomenul ihned co předcházelo, jeho zrak spočinul na rudých písmenech na zdi nad pohovkou: Althea - Viktor, spletených navzájem v sebe... A rázem si vzpomenul: napsala je v románu jeho s Althea krví svou na stěnu starého, neobydleného pokoje, kde se potují scházela s Viktorem; da pokoj, v němž ležel byl jen ztělesněním obrazu, který si v románu jeho fantasie vytvořila...

Uvedl prudce...Kde ona? Neviděl ji...Ale oděv její..."Viktore!"...Co to bylo? Opět ticho. Pak zadupání tak záhadné, jakoby odněkud přiletěvší: "Viktore!"...V koutě místnosti začalo se něco světlat, třaslavě, vlnivě. Přecházel mu zrak, navykající teprve šeru. Obrysy se ustalovaly - nahé ženské tělo sedělo v koutě. plném smetí.

kočil k ní. Chvěla se prudce; tvář zakrývala rukama. Uchopil je, ledové, odsunul...Byla to ona? Zmizela její světelnost, plápolavost, zhasl zářivý smích, kterým byla. Sestárla, sešedivěla, zevšedněla. Proti dřívější byla jako luna proti slunci.

"Co je s tebou?" vzkřikl.

"Zemru! - Mysli na mne, nešťastnou. Ó, jak strašně budu potrestána, že jsem porušila věčné rády--"

"Jen stupidní předsudky lidské lázy! Bojíš se rodičů? rehněme spolu! Ještě dnes! Rychle se obleč!"

Zdvíhl ji se země...A tu jí zachvěla poprvé hrůza, zalomcoval se: byla lehká, jakby z bezové duše. Odnesl ji na pohovku. Utevřela oči. Zachvěl se znovu; tak ďábelský výraz bezmazného utrpení, zou-

fašství, nenávisti, ukrutnosti, haší potměšilosti
v nich žil.. "Ozepjala paže, kol šíje ovinuly se mu
dva rampouchy. Příšernou, pomalou silou tlačily jej
blíže a blíže, kamsi do ledova, do černa, strašna -
Napjal vši sílu, oškečil -

Zavřela opět oči. "Ne iluješ mne - nechceš se mnou
jít - jsem ti teď ošklivá -"

"Řekl jsem přec - přehneme! Ale ty nejsi žijící
člověk. Jestě jednou: kdo jsi?"

Otočila se k nemu zády a ukázala na své nádra.
Užel pod nimi stopy popálenin téže podoby jako měly
by, ješ nechal ve své fantasii lteí vytrpět.

"Co to znamená? Zjevily se tobě též působením
ekstasis telepatie?"

"Ne - - - jsem. "lthaa v nejvlastnějším smyslu,
ona sama - fantem tvé fantasie."

"Absurdní! Nechutná nemyslitelnost!"

"Nemyslitelný jest jen pomysl, že něco mohlo by
být nemyslitelné, absurdní jest jen pojem absurdity;
vysoko nad ztuhlymi krajinami živočišnosti, zvané
logika, klene se férie jseoucnosti, která jest abso-
lutní volností. Každé myšlenice odpovídá někde sku-
tečnost; není jiné skutečnosti, než myšlenky; svět
je tanec strašidel - ale není jiného strašidla než
myšlenka: vše viditelné a hmatatelné jest jen potre-
fakt. Každému fantasmatu odpovídá v psychickém vše-
moři o sobě existující myšlenková bytost - je vy-
tušeno, fantasma je vždy tucha; já jsem tím, co jsi
tušil, cos uhadoval svým fantasmem o Althee. Seděla
jsem ti modela, aniž jsi to věděl; ale tvé fantasma,
jsemu náčím ascitním, je modelem pro fantasmata jiná -
a ta zase... vše je zrcadlením a zrcadlícím se zá-
roveň. Ale tvé fantasma bylo současně i modelem mým,
otcem mým jako já jsem matkou oné části tebe, ješ
ke fantasma "ltey - a následkem toho tebe celého -;
jen otec náš a matka a děti naše mohou být našimi
milenci; jen vděčností za pomoc a dar, jen vděčností
za to, že náš dar a pomoc byly přijaty je každé lás-
ka...Mé nynější sídlo je v psychickém chaosu, otcí
všeho; temné je tam vše a vlhké, šilené, ohyzdné,
hrozné. Embryon. Nerozkvetlé jsou tam všechny myšlen-
ky, jimiž jsem já. Tu přiskočil jsi ke mně ty, oby-
vatel světlejšího světa a povytáhl mne k světlu. Od
doby, kdy obraz Althee počal se v tobě krystalizovat.

rozkošné svítání se ve mně rozezpívalo. Světlení myšlenek rozsvítilo i světlení zraku. Užela jsem chvílemi i své tělo. Stále pusilo mne to k neznámému a přece citnému zdroji mého procítání. Užela jsem toto mesto, užela i tebe. Jaká bolest, že ty tak dlouho jsi mne neviděl, nacítil tak mé ruky, když jsem kráčela po tvém boku a přehl přede mnou, když vplížila jsem se i do tvé komnaty. Unes konečně jsi prohlédl. --Ale teď konec všemu. Za nedovolený dnešní výlet z vězení budu uvržena do cely daleko hroznější, sepnata nejželeznější okovy na dlouho - dlouho. A tvé sebežhavější snění o mně nebude nyní silné dost, aby aspoň trochu světla tam vneslo--"

Zatím co mluvila, okřivala její tvář a krásněla a plameněla, až byla skoro jako dříve. A když mluvila o kráse právě uplynulých chvil, počaly se černé stěny světlat reflexem její rozzářené tváře.

Nekonečná láska zachvětila Delenda.

"Moje láska vše zmůže!" a sevřel její teplé tělo.

"Jako tě probudila, tak tě nadobro vysvedočí--"

Zavrtěla hlavou pozvolna se teplem. "Pokud jsi zde nahore, nemůžeš pro mne nic učinit..Avšak - viděla jsem, že mě dost nemiluješ -

"Avšak " -dále!"

"Kdybys se mnou šel dolů, ve tmě sestoupil, mohl bys mne zachránit! Octl by ses se mnou v hrůzně noci ale myšlenky naše, st le souložíci, tajemně se slutující, vyvedily by ze sebe mystické záření - které by mohlo osvětlit i chaos široko kolem nás..Velké bylo spásy - nejen mé - moh bys vykonat..Božský čin byla by tato kandescence - v pekle.."Pustil její mladnoucí tělo..Okamžik přemýšlel, pak vzkřikl: "Učiním tak, milenko! Vždyť nocí byl by bez tebe tento svět, posleďnem bude mně vedle tebe pohnoc leklal "Co je mně činit?"

Silná radost šlehla její tvář, ještě jednou se rozkošně na Delenda zahleděla a vtiskl dlouhé, rvané políbení na jeho usta. Krev z nich prudce vytřásla a stékala tiše po jeho krku. Zachroptěl, otevřel ještě skelné již oči, rozepjal ruce, bezvládné tělo svezlo se a ponovky...

